

Ať je tvá mysl divoká
a prstům nechť
vládnou kouzla...

KORDÉLLE

A
KLOBOUČNÍCI

TAMZIN MERCHANTOVÁ

Ilustrace PAOLA ESCOBAROVÁ

bamb**oo**k

TAMZIN MERCHANTOVÁ

Ilustrace PAOLA ESCOBAROVÁ

Tamzin Merchantová
KORDÉLIE A KLOBOUČNÍCI

Ilustrace Paola Escobarová

Přeloženo z anglického originálu *The Hatmakers*
First published in 2021 by Puffin Books which is part
of the Penguin Random House group of companies.

Text copyright © Tamzin Merchant, 2021

Illustrations © Paola Escobar, 2021

Translation © Kateřina Cinková, 2023

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8942. publikaci

Překlad Kateřina Cinková

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Redakční úprava a jazyková korektura Ladislava Součková

Grafická úprava a sazba TypoText

První vydání, Praha 2023

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-247-4884-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-3544-8 (print)

Mé rodině

* MAPA *

1 Dům Kloboučníků

3 Sídlo Rukavičkářů

2 Ševcovské panství

4 Kabátnická síň

5 Hodinářské sídlo

7 Cechovní síň

6 Královský palác

8 Královské divadlo

Byla to divoká noc prodchnutá údery blesků. Ten typ noci, který změnil celý život.

Ostré vidlice světla protínaly oblohu a hromy se v přílivových vlnách přelévaly přes střechy a věže Londýna. S deštěm, který bičoval zem, a mraky, jež do sebe narážely, se zdálo, jako by se celé město ocitlo pod hladinou moře.

Ale Kordélie Kloboučnicková se nebála. Ve svém svíčkami osvětleném pokojíku v podkroví rodného domu předstírala, že je na palubě *Rozverné čapky*. Zatímco loď se zmítala v mohutných vlnách, Kordélie klopytala po palubě (ve skutečnosti po rohožce před krbem) a bojovala s kvílivým vichrem.

BUCH.

„Zajistěte lukny, Perutýne!“ zakřičela. „Musím se přivázat ke kormidlu!“

Z krbové římsy nechápavě zíral cínový vojáček.

„Rozkaz, kapitáne!“ vypískla Kordélie koutkem pusy.

BUCH.

„Nepřátelská palba!“ vřískla Kordélie, popadla opěradlo židle a s těžkým zafuněním ho naklonila. Pod jejíma rukama se opěradlo proměnilo ve velké kormidlo.

BUCH.

Prudký poryv větru vyrazil okno. Svíčka zhasla a Kordélie se pohroužila do tmy.

BUCH, BUCH, BUCH.

Všemi pěti patry domu Kloboučníků se rozléhalo bušení na dveře.

Kordélie sešplhala po žebříku ze svého pokoje a proklusala horní chodbou. Teta Ariadna vyšla z ložnice zahalená do švestkového saténového županu. Strýc Tiberius rozespale bručel.

„Otec!“ zavýskla Kordélie, když se kolem nich prosmýkla.
„Můj otec je doma!“

BUCH, BUCH, BUCH.

Kordélie pospíchala po točitém schodišti, které se vinulo středem domu. Prosvištěla kolem pratety Petronely, podřimující ve svém alchymistickém budoáru před mihotáním šeríkových plamenů. Proběhla kolem vysokých dveří kloboučnické dílny, zde se bleskově rozhodla, že nejrychlejší cesta bude sjet po točitém zábradlí, a o tři údery srdce později se ocitla v přízemí.

Její bosé nohy pleskaly o chladné dláždění předsíně. Zatřepala hlavou, aby odehnala závrať, a rozběhla se (ne moc rovně, jelikož se jí ještě trochu motala hlava) širokou halou ke dveřím.

Kordélie a kloboučníci

Když v zámku otočila mohutným klíčem, bílý záblesk rozzářil oblohu. V ornamentní skleněné výplni dveří se rýsovala vysoká postava.

Když těžké dubové dveře otevřela, nad hlavami jim zabučel hrom. Blesk rozčísł oblohu vejpůl.

Na prahu domu Kloboučníků stál muž. Byl promočený, na pokraji zhroucení a ve větru lapal po dechu.

To nebyl její otec.

Kordélie ucouvla, když muž vtrhl do dveří a do domu s sebou vnesl déšť i nezkrotný vítr. Jeho drahý brokátový plášť voněl mořem a solí.

„Lord Maceška!“ pronesla teta Ariadna, která scházela ze schodů a nesla lucernu. „Dobré *nebe*, co vás sem přivádí?“

Z lorda Macešky odkapávala na podlahu dešťová voda.

„Nikoli *nebe*, madam Kloboučnicková, ale moře!“ zasípál lord kancléř. „Něco se přihodilo na *moři*!“

Kordélie měla pocit, jako by se jí za krkem plazil slíďák ledovcový.

„Milorde, prosím, povězte nám, co se stalo,“ vyzval jej strýček Tiberius.

„Stalo se něco *Rozverné čapce*?“ Z kuchyně vykoukla kuchařka Betty s natáčkami ve vlasech a vařečkou v ruce.

„Kde je můj otec? Kapitán Kloboučník...“ zeptala se Kordélie slabým, strachem rozechvělým hlasem.

Lord Maceška si z hlavy sundal třírohák a z krempy vytekla notná dávka vody a vytvořila kaluž.

„*Rozverná čapka*,“ vyslovil, „se potopila. Roztříštila se o ty hroživé skály, které stráží vjezd do Rivermouthu.“

Vítr zakvílel domem.

„Ale můj otec? Kde je?“ naléhala Kordélie.

Slíďák ledovcový sprádal kolem jejích útrob mrazivou sítí.

Lord Maceška se zahleděl na své boty. „Byl jsem tam. Čekal jsem na vršku majáku, abych se ujistil, že loď bezpečně proplovává úžinou,“ zamumlal a v rukách drtil svůj klobouk tak, až mu zbělely klouby. „V paláci už se nemohli dočkat, až se kapitán Kloboučník vrátí s poslední ingrediencí pro králův nový klobouk. Ale dnes večer...“ Lord Maceška se odmlčel a oči se mu naplnily zděšením.

„Z bouře vykoukly plachty,“ pokračoval se zsinanou tváří. „Byl jsem dost blízko, aby ke mně vítr donesl křik posádky a abych viděl samotného kapitána Kloboučníka u kormidla... Ale než dokázal s lodí prokličkovat mezi skalisky a bezpečně doplout do přístavu v Rivermouthu, z temného oceánu se zvedla hroživá vlna a nahnala *Rozvernou čapku* přímo na skaliska. Mrknutím oka z lodi zbyly jen třísky.“

Kordélie potřásala hlavou. Pak si uvědomila, že se třese celá.

„Všechno šlo ke dnu s lodí,“ zašeptal lord Maceška. „Nikdo nepřežil.“

„Ale... to ne,“ řekla Kordélie. „Můj otec je nejlepší plavec, jakého znám. Dokáže plavat v bouřích i vodních vírech. Nemohl se utopit!“

Lord Maceška se tvářil smutně a vypadal, jako by jej popadla mořská nemoc. „Kapitán Kloboučník se na moři ztratil,“ pronesl. „Je mi to líto.“

Kordéliin žal a vztek přemohly roztřesené nohy a vynesly ji zpátky nahoru po schodech. Hlas tety Ariadny za ní vlál jako roztrhaná vlajka. Zrádná vlna slz se jí vehnala do očí, když se ploužila chodbou v posledním patře. Rozrazila dveře na jejím konci a prudce ji ovanula bolestně známá vůně jejího otce.

Byla to vůně koření, které přivezl ze svých dobrodružství, a cedru a kouře a moře. Kordélie se vrhla na jeho prázdnou postel a zabořila se do drsných vlněných příkrývek.

Ležela s tváří přitisknutou do polštáře a cítila se, jako by se z ní pokoušela vytrysknout ta nejsmutnější písnička, kterou kdy slyšela. Ze žaludku jí naříkala až do hrudi a omotávala se kolem jejího srdce a hrdla, kde ji cítila, jak se chvěje zoufalstvím.

„Kordélie?“ zašeptala teta Ariadna a po špičkách vešla do pokoje.

Venku zaduněl hrom. Znělo to, jako když loď naráží na skaliska.

„Má nebohá Kordélie.“

Celé Kordéliino tělo bylo napnuté rozhodnutím, že si nedovolí tu smutnou píseň vypustit z úst. Teplá ruka jí spochinula na zádech. Nakonec teta řekla: „To ti pomůže usnout, moje drahá.“

Kordélie ucítila, jak jí odhrnula vlasy stranou a na hlavu něžně nasadila sametový nocenkový čepeček. Čepeček zapůsobil svým tmavě fialovým kouzlem a ona během vteřiny usnula.

Kordélie a kloboučníci

Z hlubin na ni kývala chapadla, vábila ji a Kordélie volala svého otce, ale její hlas mizel mezi vlnami. Celou noc slyšela šeptat slova *ztratil na moři, ztratil na moři, ztratil na moři...* Doléhala k ní v rozbouřených snech a na podivně cizím nebi kvílel a kroužil albatros.

Ráno se probudila s nápadem.

Co je ztracené, lze opět najít.

Kordélie si oblékla otcův kabátec. Jeho zlaté knoflíky se leskly stejným způsobem, jako se leskne naděje. Vyhrnula si rukávy a vykráčela z pokoje.

Dům Kloboučníků byl tichý. Za okny se zračilo jasné modré nebe a dešťové kapky, které ulpěly na skle, se třpytily v bledě žlutých paprscích úsvitu.

Knihovna voněla včelím voskem, leštěnkou na dřevo a orientálním kobercem. Tisíce knih se k sobě v policích tiskly obálka vedle obálky. O místo se přetahovaly starodávné grimoáry, průvodce novými vědami a svazky plné starodávných tajemství. Některé Kordélii sahaly až nad kolena a měly kožené vroubkované hřbety; jiné byly menší než její dlaň a byly vázané v zářivě barevném hedvábí. Všechny náležely k tomu druhu knih, jejichž stránky šeptají, když je otáčíte. Zdálo se jí, že ty, z nichž jí otec po večerech čítával, promlouvají jeho hlasem.

Bylo tak brzy, že pátrací holubi ještě pospávali ve své voliře u okna, majíce hlavičky schované pod křídly.

„Vrkú, vrkú,“ zvolala Kordélie tiše. Několik lesklých černých oček na ni zamrkalo, když plnila krmítko semínky a do misky nalévala čerstvou vodu.

Zadívala se na jednoho z opeřenců. „Agáto,“ řekla. „Můj otec se ztratil na moři a ty jsi jediná, kdo ho dokáže najít.“

Agáta důležitě zamávala křídly a zavrkala.

Agátu *vyseděl* sám Kordéliin otec, kapitán Prospero Kloboučník, když ji (ještě jako vajíčko) udržoval v teple svého podpaží. Jednoho dne se vylíhla ze skořápky, ocitla se v jeho něžné ruce a pojala rozhodnutí, že on bude ideální matkou. Jestliže se pátrací holub vylíhne tímto způsobem, vždycky poletí ke své matce, ať už je kdekoli na světě, aby doručil zprávu. A tak Kordélie z vrchního šuplíku psacího stolu vytáhla drobný svitek papíru a napsala:

*Otče, říkají, že ses prý ztratil na moři.
Ale pokud jsi se ztratil, lze tě opět nalézt.
Prosím, najdi se na moři co nejdříve*

Na svitku sotva zbývalo ještě nějaké místo, a tak jen dopsala:

a vrať se, prosím, domů. S láskou Dilly

Vtiskla na papír polibek – opatrně, aby nerozmazala inkoust – a zamávala jím ve vzduchu, aby oschnul. Pak jej pevně svinula a vložila do miniaturní skleněné lahvičky, tu zazátkovala a zapečetila červeným voskem. Jemně vzala Agátu z voliéry a přivázala jí lahvičku k nožce. Cítila, jak Agátino drobné srdíčko tluč v třikrát rychlejším tempu než obvykle.

„K Prosperovi, k Prosperovi!“ zašeptala Kordélie jako zaříkadlo.

Otevřela okno dokořán a Agáta vzlétla. Kordélie vykoukla ven a pozorovala ji tak dlouho, dokud z ptáka nezbyla jen slabá tečka nad deštěm omytými domky Londýna.

„Kordélie?“ Ve dveřích stál strýček Tiberius a škrábal se na rozespalé tváři. Vypadal jako medvěd, který se příliš brzy probudil ze svého zimního spánku. „Jsi v pořádku, drahoušku?“ zeptal se svým dunivým hlasem kupodivu jemně a tiše.

„Ano, strýčku,“ odpověděla Kordélie. „Jen jsem právě poslala vzkaz otci.“

Strýčkova ramena poklesla. „Ach, moje drahá Kordélie,“ povzdechl si.

„Podívej,“ jala se vysvětlovat Kordélie, „jestli se ztratil na moři, znamená to, že může být nalezen. A tak jsem poslala Agátu, aby ho našla.“

„Moje malá kloboučnice,“ řekl strýček Tiberius ztěžka, „pokud je matka pátracího holuba... pryč... ten nebohý zmatený holub prostě jen poletí dál a dál... a už ho nikdo nikdy neuvidí.“ Strýčkovy oči se náhle zaleskly a on se vysmrkal do zeleného hedvábného kapesníku.

„Neplač, strýčku,“ utěšovala ho Kordélie a vylezla na židli, aby jej poplácala po třesoucích se ramenech. „Agáta otce najde. Není pryč – jen se ztratil, což je něco úplně jiného.“

Strýček Tiberius si otřel oči.

„A teď trochu života do toho umírání!“ zakřenila se Kordélie. „Musíme ještě dokončit soustředivý klobouk pro krále. V paláci nás budou očekávat!“

V den, kdy se do paláce doručovala zakázka, dům Kloboučníků obvykle ševelil směsicí veselí a chaosu. Ale tohle ráno měli všichni Kloboučníkovi zarudlé oči, černé šaty a rychlost lenochoda. Až na Kordélii. Kuchařka Betty jí na ovesnou kaši přidala porci medu a do vlasů jí vlepila polibek.

Jones, kloboučnický kočí, se s hrnkem čaje nakláněl oknem do kuchyně. Na sobě měl hezkou modrou uniformu a inkoustově černý třírohák, ve tváři zachmuřený výraz.

V čele stolu okusovala bledá teta Ariadna okoralý roh toustu. Poupravila si routovou větvičku na černém smutečném klobouku a řekla: „Kordélie, mé statečně děvče, mrzí mě, že dnes musíme jít do paláce. Být kloboučníkem Koruny s sebou nese břemena a povinnosti.“

„A nemůžeme se nechat předběhnout těmi zpropadenými ševci. Nebo hůř, zmlsanými rukavičkáři,“ zavrčel strýček Tiberius a vztekle se vrtal v kaši.

„A co teprv hodináři nebo kabátníky!“ doplnila Kordélie.

„Intrikány a pozéry,“ utrousil strýček Tiberius.

„A navíc,“ zakončila Kordélie, „otec by chtěl, abychom tam šli.“

Tetě Ariadně se mírně zkřivila ústa. „Musíme klobouk dokončit co nejlépe, navzdory chybějící ingredienci, kterou měl přivést Prospero.“

„Která ingredience to byla?“ zajímala se Kordélie.

„Pírko z ouška sovy athénské z Platónských lesů,“ odpověděl strýček Tiberius, „nejmoudřejšího ptáka na světě. Překonává neskutečné dálky, aby se vyhnul lidem. Díky němu

by se král mohl lépe soustředit na práci a chtěl by, aby ho nikdo nerušil a nic nerozptylovalo.“

„Zaběhni za pratetou Petronelou a přilož jí do krbu, buď tak hodná, Kordélie,“ poprosila teta Ariadna značně rozehvělým hlasem.

„Chce to trochu elánu, dítě!“ zaskřehotala prateta Petronela.

Kordélie pumpovala hvízdavým měchem tak usilovně, až se šeříkový oheň probudil k životu a fialovými jazyky plamenů olizoval začouzený komín. Jak oheň vrhal mihotavé světlo na mosazné nástroje, alchymistický budoár se roztančil nafialovělými stíny.

Prateta Petronela položila své studené ruce na Kordéliiny tváře. „Jsi silné děvče,“ pronesla prastará dáma s divokým zakrákoráním.

Kordélie si pomyslela, že se dospělí chovají poněkud hloupě, když jsou celí oblečení v černé a neustále jí opakují, jak je statečná a silná.

„Já vím, ty se domníváš, že se otec utopil. Včera v noci jsem si myslela totéž,“ řekla své pratetě. „Ale když jsem se probudila, došlo mi, že se jen ztratil. A to je něco úplně jiného, víš? A už jednou přežil dvanáct dní na vlnách oceánu na troskách lodi. Dokáže překonat cokoli.“

Prospero Kloboučník unášen mořem opravdu přežil dvanáct dní na úlomku rozbitého trupu. A stejně tak Kordélie. Byl to její oblíbený příběh.

„Narodila ses na vlnách oceánu, nejmenší z rodu Kloboučníků,“ říkával jí otec. „Já a tvá matka jsme se vydali na další